

12 Απριλίου 2018

Πασχαλιά 2018 (Ιερομόναχος Σεραπίων Σιμωνοπετρίτης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Τα σεπτά και σωστικά Άγια Πάθη του Κυρίου μας, μια φορά μεν διαδραματίστηκαν στην Ιουδαία και στο ιστορικό τους χρόνο, πάντοτε όμως επιτελούνται στην καρδιά του καθενός μας. Και βέβαια όχι μεταφορικά η συμβολικά αλλά βιώνοντας τα ανάλογα από την θέση που στέκεται ο καθείς και με το τρόπο της συμμετοχής του και της συνοδοιπορίας στο δρόμο του Σταυρού και της Θανάς και της Αναστάσεως Του.

Πέραν από κάθε κοινωνική και πολιτιστική και ηθική καταξίωση και αποδοχή του ιστορικού τούτου συμβάντος στην ανθρώπινη ιστορία, πάνω απ όλα, η αγαπητική σχέση και η μίμηση της κάθε ψυχής της εν σαρκί πολιτείας του σταυρωθέντος και αναστάντος Χριστού, την τοποθετεί τότε στην ανάλογη θέση του βλέποντος και της πλατύνει την θέαση του άφθαστου, διευρύνοντας την κατανόηση της ακατάληπτου αυτής και φιλόανθρωπου μεθέξεως του αφάτου Θεού.

Τα πρόσωπα-πρότυπα που απαρτίζουν τον πίνακα της λυτρωτικής αυτής ιστορικής πανηγύρεως είναι ποικίλα και χωρίς καμία διάκριση η Εκκλησία μάς τα προβάλλει μπροστά μας τονίζοντας περισσότερο εκείνες τις περιθωριακές μορφές του κοινωνικού βίου, που ζουν στην απόρριψη και στην παρυφή της ηθικής αξιοπρέπειας και αποδοχής.

Από την μια παρίστανται, ο ευγνώμων ληστής, η μετανοούσα πόρνη, ο αρνητής μαθητής Πέτρος, ο ειδωλόλατρης εκατόνταρχος, οι αγροίκοι ρωμαίοι στρατιώτες, οι φοβισμένοι μαθητές, ο ανώνυμος Κηρυναίος, ο πλούσιος βουλευτής.

Και από την άλλη θορυβούν φωνασκούντες, ο απρόσωπος όχλος, οι ζηλωτές φαρισαίοι, ο καιροσκόπος και άβουλος Πιλάτος, το παράνομο Συνέδριο των αρχιερέων, ο κακούργος ληστής, ο υποκριτής Ηρώδης, οι σοφοί παρ εαυτοίς Σαδδουκαίοι, ο προδότης δόλιος μαθητής.

Και εκ τρίτου λειτουργούν μέσα στο πέπλο της σιωπής, η Μήτηρ Του παρά τω Σταυρώ, ο ηγαπημένος φίλος μαθητής, οι οδυρόμενες μυροφόρες, τα απειρόκακα παιδιά, ο αναστημένος τετραήμερος Λάζαρος, οι αδελφές αυτού Μάρθα και Μαρία, ο Κηρυναίος Σίμων, οι σκυθρωποί οδοιπόροι προς Εμμαούς, οι βροντές και αστραπές, το σχίσμο του κατάπετάσματος του ναού, το σκοτάδι του ουρανού, ο σεισμός, το άνοιγμα των μνημείων, η καταιγίδα και η ανατάραξη των θεμελίων της γης.

Όλοι εκείνοι και εμείς, αδαμιαίοι πεπτωκότες, ανίκανοι και αδύναμοι να κατανοήσουμε τα συμβάντα. Μόνο στο ελεύθερο διάλογο με το πλάστη μας και στην ερασμιακή αναζήτηση του Θεϊκού προσώπου Του, ανεξάρτητα της προτέρας ζωής, ο καθένας μεταποιείται και από εκεί που ζει στην απουσία του Θεού και στην δικαίωση της αληθείας του, ανοίγει τα μάτια της πίστεως και αρχίζει να βλέπει σιγά-σιγά από κάποια ρωγμή της αυτογνωσίας του το ανέσπερο φώς της δόξης Του.

και τότε ο καθένας αίροντας τον σταυρόν του μεταμορφώνεται και, από το κράτος του φόβου και της ενοχής του, μεταπλάσσεται από εξόριστος της θείας κοινωνίας σε:

- **Ληστήν ευγνώμονα**, όταν συσταυρούται με το Χριστό στην ζωή του πάσχοντας κακώς ως μόνος υπεύθυνος για τις αμαρτίες του, και μετά ευχαριστίας αποδέχεται τον σταυρόν του και εσαεί δοξολογεί τον ανευθύνως για αυτόν κακοπαθούντα Κύριον.

- **Φαρισαίον ταπεινόν**, όταν διακονεί τον πτωχεύοντα πλησίον του ταυτίζοντα τον με τον διακονούντα πάντοτε Δεσπότην.

- **Πόρνην θεωμένην**, όταν με τα δάκρυα του αποσμήχει τα άχραντα πόδια Του κρίζοντας απαύστως, ελέησον με.

- **Μαθητήν φωτιστήν και απόστολον**, όταν, έχοντας δει την ταπείνωση του Χριστού και εν αισθήσει καρδιάς ταπεινωθεί, λάβει το πνεύμα το Άγιον και αποσταλεί να αλιεύσει τα έθνη.

- **Αρνητήν πρωτοκορυφαίον και κλειδοκράτορα**, όταν κλαίων πικρώς εν

μετάνοια, κατανοεί το ευόλισθο της ανθρωπινής φύσεως.

-Εκατόνταρχον Ισαπόστολον, όταν, παρά τους χλευασμούς των κρατούντων, πιστεύει στην Θεότητα του σταυρωθέντος καταδίκου.

-Συνοδοιπόρον του Σταυρού, όταν ως γεωργός και ιδιώτης Κηρυναίος, καίτοι αγγαρευθείς βιαίως εις την άρσιν του Σταυρού, εν απλότητι ορά το αστράπτων φώς της θεϊκής δόξης.

-Βουλευτήν θαρραλέον, όταν μόνος αυτός τολμά να ζητήσει το ζωηφόρο σώμα, για να το ασφαλίσει, ως εν μνημείω, στην μνήμη της υπάρξεως του.

-Χαρίεσσα μυροφόρος, όταν έξω βάλλων τον φόβο, διανύει το σκότος της απραξίας και γίνεται ευαγγελιστής της Αναστάσεως.

-Στρατιώτης μάρτυς του θαύματος, όταν παρά την συκοφαντία των φαρισαϊζόντων λογισμών, μαρτυρεί την έξοδο του Λαμπροφόρου εκ του μνήματος.

Ἡ ταυτίζεται άραγε με τους άλλους!!!: τον αρχιερέα, τον τυφλό φαρισαίο, τον εγκόσμιο Σαδδουκαίο, τον Πιλάτο, την ανώνυμη μάζα του όχλου, τον προδότη, τον Ηρώδη, τον εξ αριστερών ληστή, τους επώνυμους εξουσιαστές του τόπου και τους ανώνυμους προσκυνητές του Ναού.

Όντας κλεισμένος στο δίκιο του και στην αλήθεια της αυτοπραγματώσεως του

είναι του πορεύεται την οδό της αυτοβεβαιώσεως της υπάρξεως του αποζητώντας την ιστορική της τεκμηρίωση και την εγκόσμια δικαίωση της.

Και ο καθένας μας που βρίσκεται;

Ο σταυρός, ο θάνατος, η άρνηση υπάρχει μέσα μας μέχρι τότε που με όλη την πλάση θα ψάλλουμε ότι, όντως Ανέστη ο Κύριος, πρώτα στην καρδιά μας και ύστερα στην κοινωνία με τον άλλον, τον πλησίον μας, που από ξένος και άγνωστος, μεταβάλλεται σε συναγωνιόντα αδελφό, συνοδοιπόρο προς Εμμάους, και αναγνωρίζει στο πρόσωπο του τον Αναστάντα, μυστικώς ένδον της καρδιάς του και εν τη κλάσει του Άρτου.

Ναι, φανερώθηκε και φάνηκε ο Αναστάς όχι μόνο στον Σίμωνα, αλλά και σε μένα και σένα και στον έτερον, ώ Χριστόφιλε, που στο λαμπάδιασμα της συνοδοιπορίας μαζί Του στη οδό του πόνου, του σταυρού, του τάφου της προς εσπέραν ζωής σου, ήλθε και έμεινε και τον είδες και τον επέγνωσες, ότι όντως ηγέρθη ο Κύριος.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!